

EVANGÉLIUMI MUNKA

„Mindenik az ő jutalmát veszi munkája szerint.“ 1. Kor. 3, 8.

1924.

MEGJELENIK MINDEN NEGYEDÉVBEN.

3. szám.

Isten gyermeke vagy-e?

Ki is intézte hozzám ezt a kérdést? Valamilyik embertársam, vagy én magam? Azt hiszem, egy belső hang szól hozzám szívem mélyéből: Isten gyermekek vagyunk. Nem mondotta-e az Üdvözítő: Ha nem lesztek olyanok, mint a kis gyermekek, nem jöhettek be a mennyek országába.

Tehát gyermekké kell lennünk, amiképen valaki szüleinek gyermeke, aki apjában és anyjában lát megtestesülve minden eszményit, minden szépet s minden nagyszerűt. Oly gyermekké kell lennünk, aki szüleit oly nagyoknak és hatalmasoknak képzei, akik mindent véghez tudnak vinni, aki, midőn kívánságaival szüleihez jön, azt tapasztalja, hogy azok lehetőségessé tudják tenni azt, ami addig lehetetlennek látszott. Oly gyermekké kell lennünk, akinek szive ártatlansággal és szent szeretettel van tele, ki ajkán hordja szívét, aki arról szól, ami bensejét betölti. Igenis, legyen gyermek-ajkunk, nyájas és ártatlan ajkunk, gyermekszívünk, tiszta szívünk, gyermeki szeretetünk, tiszta szeretetünk.

Ily gyermekei legyünk a mi mennyei atyánknak, ha Krisztus országának örökösei akarunk lenni. Oh de hol van a mi gyermeki hitünk, hol van a mi mennyei atyánkba vetett bizalmunk? Ha egy gyermek valahol oly magasra mászott, hogy többé nem tud lejönni, akkor minden habozás nélkül beleveti magát apjának tárt karjaiba. Vajjon mikor lesz mibennünk is ekkora bizalom és ekkora hit mennyei atyánk irányában? Oh ne akarjunk minden áron férfiakká lenni, hanem mint kis gyermek vessük magunkat a mi mennyei atyánk karjaiba. Oh szálljunk alá a bábeli tornyokról, hova az önteltség és nagyvási hóbort csábít

tottak bennünket és boruljunk a mi jóságos Üdvözítőnk keblére. Oh vegyük komolyan Krisztus intelmét: Ha nem lesztek olyanok, mint a kis gyermekek, nem mehettek be a mennyeknek országába.

Már a természet belénk oltotta a szülők iránti szeretetet. Mindnyájunknak közös vonása ez a szeretet, akár férfiak, akár nők, akár fiatalok, akár öregek vagyunk. A szülők a mi legnagyobb földi jóltevőink, kiket elfeledni soha sem tudunk. Oh de a mi legnagyobb jóltevőnket, a mi mennyei atyánkat mégis oly könnyen elfeledjük. Mi az oka ennek? Az, hogy nem ismerjük őt eléggé. Mert még nem vagyunk teljesen gyermekei. Ezért mondja az Üdvözítő: Ha nem lesztek olyanok, mint a kis gyermekek, nem mehettek be a mennyeknek országába.

Figyeljük csak meg a gyermekeket egymás között. Oh mily higgadtan és nyugodtan, mily közvetlenül érintkeznek egymással, ha a helytelen nevelés el nem rontotta őket. Vajjon hasonlóak vagyunk-e hozzájuk, midőn mint nép a gyülekezetekben, vagy az ifjusági osztályokban egymással érintkezünk? De hát ha Istenünk irányában sem viseltetünk úgy mint kis gyermekek, mennyivel kevésbé embertársaink iránt, akik végtére is csak gyenge, tévelygő emberek.

Végidő népe, imé itt van a te feladatod! Testvéreim, ime ez a ti célotok! Elakarjátok-e ezt a célt érni? Hirdessük gyermeki lelkesedéssel az eljövendő Üdvözítőről szóló örömhirt. Ragadjuk meg embertársaink kezét és tekintsünk rájuk boldog gyermeki szemekkel. Viseltessünk irántuk mindent legyőző, gyermeki szeretettel. Vajjon gyermeki hittel ragaszkod-

dunk-e Isten országához, gyermeki hittel bizunk-e ígéreteinek teljességében, az evangélium győzelmében s szent, égő gyermeki szeretettel viseltetünk-e a mi mennyei atyánk és azon embertársaink iránt, akikkel csak érintkezünk. Akkor nem halljuk többé e kérdést: Te is Isten gyermeke vagy? A mi életünk állandó bizonyosságát adja annak, hogy valóban Isten gyermekei vagyunk.

Bibliaellenes házasságok.

Mi a végidőben élünk, midőn a házasságok kötése Krisztus közeli eljövételének a jelét képezi. Isten tanácsát nem kéri ki az emberek ebben az ügyben. Az emberek készek hitüket, kötelességüket és alapelveiket feláldozni, hogy szentségtelen szívük kívánságait kielégíthessék. Csak kevés oly házasság köttetik, amely Isten tetszését megnyeri, amely még jobban lehetővé teszi a házasulandóknak Isten nevének megdicsőítését. A rossz házasságok káros következményei elléggé ismeretesek. A vak ösztön sugallatára kötik ezeket. Nem mérlegelik komolyan e dolgot s azt meg osdi dolognak tartják, hogy tapasztaltabb emberekkel megbeszéljék a dolgot.

Érzéki kívánságok és szenvedélyek foglalják el az igaz szeretethelyét. Sokan saját lelküket taszítják romlásba s Isten átkát hívják ki önmaguk ellen azáltal, hogy szeszélyüket kielégítik. Nagy hibát követnek el azok, akik hitetlenekkel lépnek házasságra. Ezek rendesen abban a reményben ringatják magukat, hogy házastársuk idővel majd csak szintén elfogadja az igazságot. De miután elérte célját, ép oly távol marad az igazságtól, mint annak előtte volt. Ellenben kezdetét veszi az ellenség támadása, hogy a hívőt megingassa hitében és eltántorítsa meggyőződésétől.

Sokan válnak közömböské az igazság iránt azért, mert a hitelenség közvetlen közelükben van. A kétség és hitelenség légkörébe kerülnek s lassanként jó érzik benne magukat. Sokan ily helyzetben is ki akarnak szilárdan tartani, azonban hitük észrevétlenül aláaknáztatik csendben használta fel szerszámait s a hit és igazság bástyáit ledöntötte mielőtt a hívő védekezésre gondolhatott volna.

Nagyon veszélyes világi emberekkel házasságra lépni. Sátán jól tudja, hogy számos fiatal embernek és lánynak a vallásossága és hasznavehetősége a házasságnál végződik. Ilyenkor vesznek el végleg Krisztus számára. Egy ideig még törekednek ugyan arra, hogy keresztyéni életet éljenek, azonban az ellenkező irányu hatás befolyása alatt mindinkább meghiusulnak ilyirányu törekvéseik. Valaha boldogok voltak, ha meggyőződésükről és reményükről beszélhettek, de most már nem szívesen említik meg, mert tudják, hogy házastársuk nem szívesen hallgatja a ránézve unalmas és érdektelen tárgyat. Lassanként maguk is közömbösek lesznek az igazság iránt, hitüket elveszítik a Sátán a hitelenség csapdájába csalja őket.

Egy rút bűn lesz végül a törvényesen megengedett dolog túlhajtásából. Az igazság vallói lábbal tapossák Isten ígését, midőn hitetlen emberekkel lépnek házasságra. Elveszítik hitüket s sok bajt és bánatot okoznak maguknak. Bármilyen jelleme legyen is a hitetlen férfiúnak, vagy nőnek, az a tény, hogy Isten kívánalmainak nem hajlandó mindenben eleget tenni, tartson bennünket vissza attól, hogy vele házasságra lépjünk. A hitetlen ember jelleme oly tökéletes lehet máskülönben, hogy róla is elmondhatjuk azt, amit az Üdvözítő a gazdag ifjuról mondott: «Egy az hiányzik még» — csak hogy ép az egy a szükséges.

Az akadályok.

Az akarat mindent legyőz. Midőn Napoleon hadseregével az Alpokon akart átkelni, tábornokai figyelmeztették a nagy hadvezért, hogy még nincsen út. Napoleon erre azt felelte nekik: «Ha még nincsen, majd mi csinálunk.»

Midőn a nagy japáni földrengés volt, az összes nyomdák rombadőltek a japán fővárosban s a betűk romok alá kerültek. Ugy látszott, hogy egyetlen nyomtatvány sem jelenhet meg egy ideig. Ne feledjük, hogy a japán nyomdában legalább 2 ezer betűre van szükség. Az újságokra pedig igen nagy szükség volt, hogy általa tájékoztassák a feldult lel-

kületü lakosságot s megnyugtassák a halálra rémült népet.

A «Hochi Shimbu» című lap mutatta meg, hogy a lehetetlenség is lehetséges. A földrengés után 12 percre egy egyoldalas kézzel nyomott különkiadásban jelent meg.

Vannak oly művészek, akik a szájukkal

kénytelenek festeni, mert kezeiket elveszítették, mások a lábuk ujjjaival festenek vagy hangszereken játszanak. Ezek világi emberek, akiknek akaratát csak erősítette a nagy nehézség, amivel meg kellett küzdeniük.

Misszióadakozás.

Európa egy zavaros és pénzügyi nehézségekkel teli éven haladt át épen. Ez némely értékeknek oly óriási és súlyos hanyatlását szülte mint még sohasem. Némely országban a pénz ugyyszólván teljes értékét veszítette. Az Ur mégis dacára a nehézségeknek, népét cso-

dálatosan megáldotta, olyannyira, hogy több misszióadakozás gyült össze, mint az elmúlt esztendőben. A következő számadatok minden Uniónak 1923. évi misszióadakozását dollár értékben jelzik, viszonyítva az 1922 évhez:

	1922	1923
Britt Unió	63,308·94	59,131·03
Közép európai Unió	12,885·28	20,985·99
Keletnémet Unió	4952·94	15,160·18
Nyugatnémet Unió	8131·26	14,538·54
Latin Unió	37,065·07	30,481·69
Skandináv Unió	50,677·01	60,539·29
Lengyel Unió	139·83	1093·36
Cseh-tót Unió	3856·84	6905·76
Román Unió	3268·05	5047·75
Balti Unió (1923 okt. megszerveve)	—	2709·13
Magyar egyesület	754·20	1505·23
Jugoszláv misszió	589·27	1138·73
Bulgár misszió	—	535·78
Török misszió	—	170·73
Levant Unió (1923 jan. feloszlott)	508·87	—
	<u>186,137·66</u>	<u>219,943·17</u>

A fenti számokban az összes misszióadakozások vannak egybe véve az őszi hálamunkával együtt, mely 1922-ben 67,884·77 és 1923-ban 77,781·34 dollárt eredményezett.

Az anyagi szükség 1924-ben nagyobb mint valaha. Némely országból folytonosan misszió-náriusokat és tanítókat kérnek. Ugyanez az eset áll fenn azon nagy területeknél, melyek az európai divízióhoz tartoznak; mindkettő,

Afrikában, Ázsiában, nem szólva az európai inséges területekről. Ezen, a sötétségben bolygó népek kiáltásait gyorsan kellene megválaszolni. Ez azonban a misszióadakozások nagyobb növekedését követeli, mint az 1923. évben.

Az Ur áldja meg az Ő népét az európa ósztályban e tekintetben is.

Bern, Svájc.

Chr. Petersen

Genezareth.

Irta: Fekete Zoltán.

Viharfelhős az ég,
Borús a szemhatár.
Viharzó tengeren
Törékeny bárka jár.

A sápadt arcokon
Veríték gyöngye ül;
Edzett hajóskarok
Csügnek erőtlenül.

Oly távol még a part!
Oly messze még a föld!
Az éjjel oly sötét,
S a szélvész úgy süvölt!

És ah! Mi rém az ott?
Való, vagy képzelet?
Magas, fehér alak
Bolyong a víz felett!

Tizenkét tört hajós
Néz mozdulatlanul,
Szavuk a rémület
Rekedt hangjába ful.

De im', egy égi szó
Csendül az ár felett:
«Fiaim bizzatok!
S bizvást ne féljetelek!»

Tizenkét tört hajós
Orcája felragyog:
«Az Ur szólott velünk!»
«A Mester áll amott!»

S mond egyik: «Tégy csodát
Ha Krisztus vagy, velem,
Parancsolj: s átmegyek
Hozzád a tengeren!»

A Mester int: «Jövéll!»
S Péter a vízre lép,
Az Urra vetve fel
Bizó tekintetét.

Szilárd lábbal tapos
A habzó áron át,
Követve Mestere
Dicső ábrázatát.

De felsüvít a szél,
S viharfodrot ereszt,
Péter körültekint
Péter inogni kezd.

Szivére rettegés,
S a kétség réme ül:
Ugy érzi, sülyedez,
Úgy érzi: elmerül.

A hullámsir fölé
Két karja felmered:
«Ne hagyj el óh Uram!
Ne hagyj el engemet!»

S karon ragadva őt
A Mester, így beszél:
«Lásd, óh kicsinyhitű,
Miért kételkedél?»

S amint a hánykodó
Hajóra száll az Ur,
A fergeteg elül,
A tenger elsimul.

Tizenkettő szívét
Szent ihlet hatja át:
Imádat övezi
Istennek szent fiát.

S a bárka, mely veszett
Kormányát meglelé,
Siklik szelid habon
Genezareth felé.

— o —

— 4 —

Különféle kövek.

Krisztus így szól hozzánk igéjében: «A világban nyomoruság vár rátok.» Habár minden igyekezetünkkel azon vagyunk, hogy ne legyünk a világból, azért mégis a világban vagyunk s így ki vagyunk téve a gonosz kísértésének. Oh mily sokszor elcsüggedünk s gyakran napokat töltünk kínos aggodalomban és gyötrelemben. Sokszor, mint egy nehéz kő, úgy fekszik egy-egy gond szivünkre. Régi bűnünkre gondolunk s megriadunk. Ugy járunk, mint Jákob, midőn Ézsaura gondolt s kétségbeesve kiáltott az Urhoz: «Oh ments meg kérlek, az én testvéremnek Ézsauanak kezéből, mert félek tőle én!» Így kiáltunk mi is aggódó szívvvel Istenhez.

öltek belőlünk minden hitet, minden bizalmat. Minél többet foglalkozunk a fájdalmas gondolatokkal, annál szomorubbnak és reménytelenebbnek találjuk állapotunkat. Sátán csak ezt akarja. Ez az ő célja. Egy néger közmondás így szól: «Ha szántás közben kövekre bukkansz, ne számláld meg őket, hanem dobd őket tova.»

Ne szokjunk ahhoz, hogy bajainkat és aggodalmainkat állandóan szem előtt tartjuk, állandóan emlegessük és felsoroljuk. Sátán egy kicsike követ hengerít, melyet mi kishitőségünkkel egy nagy hegygé növelünk. Ne legyünk ezzel is Sátán segítségére, Majd meglátjuk, hogy a nagy hegyek pár nap alatt egy kis dobbá, majd egy kis kavicsá törpülnek s egészen eltűnnek.

„ÖNMEGTAGADÓ HÉT“

JULIUS HÓ 6—12-IG TART

AMIT ADUNK

AZ RENDKIVÜLI SEGÉLY A
POGÁNY MILLIÓK INTÉSÉRE

Oly idők is jönnek az életben, midőn úgy látszik, hogy minden lelki élet kialudt belőlünk. A régi szeretet, lelkesedés, a régi tervek és jó szándékok mind szivünk mélyén vannak eltemetve. Ez az érzélem és ez a tudat is mint egy súlyos kő úgy nehezedik lelkünkre. Ujra aggódó szívvvel kiáltjuk, mint ama asszonyok husvét reggelén: «Ki távolítja el nekünk ezen követ a sir bejáratáról!»

Sokszor vágyunk egy olyan részvételtjes sziv után, amely velünk együtt érezne, amely velünk együtt érezne, amely megosztaná fájdalmainkat, amely megvigasztalhatna bennünket. Oh de még ilyenkor is nekünk kell másokat vigasztalni, nekünk kell segíteni mások terhét hordozni. S ezt olyankor kell megennünk, midőn az élet gondjai már-már ki-

Az élet küzdelmeiben ne feledjük el az Ur szavát, amely így szól hozzánk: «Minden gondotokat vessétek őreája, mert néki gondja van reátok.» E tekintetben is Krisztus Urunk járt elől jó példával, nekünk csupán nyomdokain kellene haladnunk. Lásd 1. Péter 2, 23. Ha úgy hisszük, hogy az emberek nem bántak velünk úgy, ahogy megérdemeltük volna, ha azt hisszük, hogy megsértettek bennünket, hogy igazságtalanságot követtek el ellenünk, vessük az Urra minden gondunkat, minden szomorúságunkat és fájdalmunkat és az Urnak gondja lesz reánk. Az Ur igazságosan ítél. Ő igazságot szolgáltat mindnyájunknak. A világban ugyan szomorúsággal kell küzdenünk, azonban, ha teljes mértékben tudunk az Urban bizni, akkor életünkben is beigazo-

lást nyer az Ur ünnepélyes kijelentésének igazsága: «Bizzatok, én legyőztem a világot!»

Dávid királynak, sikerekben és csalódásokban is gazdag élete folyamán számtalan ízben volt alkalma arra, hogy gondjait az Urra vesse. Mikor Bahurinba érkezett, nem elég, hogy egy súlyos kő nehezedett keblére, de Simei, Géra fia is kijött és káromolta a menekülő királyt. Mellette haladt a hegyoldalban és port szórt rája, meg kövekkel dobálta.

Dávid király azonban belátta, hogy saját bűneivel önmaga okozta azt a szerencsétlenséget, amely utolérte, Mikeás próféta szavai nagyon szépen fejezik ki azt a szellemet, amely őt áthatotta:

«Ha sötétségben ülök is, az Ur az én világosságom. El akarom szenvedni az Ur haragját, mert vétkeztem ellene, amíg meg nem vizsgálja ügyemet és igazságot nem szolgáltat nekem.» Dávid király az Urra vetette gondjait, aki igazságosan ítél és így szólott: «Talán alátekint az Ur az én nyomoruságomra s megfizet nékem jóval mai átkozódásai helyett. Az Ur meg hallgatta alázatos imáját s adott neki diszruhát hamu helyett, az örömnök olaját gipsz helyett.» 2. Sám. 16. és Ésa. 61, 3.

István apostol utja is átvezetett Bahurinon. Őrája is szórtak köveket úgy, mint a menekülő Dávid királyra. Azonban rája nagyobb köveket dobáltak. Őt agyonkövezték. S mily lélek lakozott az apostolban. Midőn a vérszomjas csöcselék életét kioltotta, így kiáltott: «Uram Jézus; vedd magadhoz lelkemet s ne őrizd meg nekik ezen bünt!» Oh vajha bennünk is ugyanazon lélek lakozna, mint az apostolban, akkor nem verne le bennünket oly hamar a legesekélyebb aggodalom.

Jákobnak, aki atyja minden vagyonának örököse volt, menekülni kellett. «És elérkezett ama helyre és ott aludt, mert lenyugodott a nap.» 1. Mózes 28, 11. Az ember nagy veszélyben forog, ha elhagyja az apai házat és besötétedik. Oh bárcsak a szívében maradna világosság! A sötét éjszakában csak még nyomasztóbbak a gondok az aggodalmak. Jákobbal is így történt ez ama éjszakán. A jövő bizonytalanul állott előtte. Ugy érezte, hogy mindenkitől el van hagyatva.

Sirva és megalázkodva vallotta be bűneit s egy jelet kért Istentől, ami arról biztosítsa,

hogy nincs teljesen elhagyatva. Most nélkülöznie kellett az atyai ház megszokott kényelmét. Hiányzott a jó puha bunda, hiányzott a puha párna, melyet a szerető édes anya gondos kezei helyeztek feje alá s melyen oly édesen pihent. «Vett egyet ama hely kövei közül s feje alá helyezte. Egy kő nem a legkényelmesebb párna. De Jákob ezen kényelmetlen párnán tette élete legszebb tapasztalatát. Ekkor élte át élete legmagasztosabb élményét.

Azt hitte, hogy a halál árnyékának völgyében van s imé Isten közelségét érezte. A körülményekből arra következtetett, hogy Isten megfélekedett róla. A kőpárna s a puszta helyen való egyedüllét éjszakának idején nem vall Isten közelségére. Bizalma megingott abban, hogy ő legyen Ábrahám áldásainak örököse, az isteni ígéretek letéteményese. Azonban eme éjjelen oly tapasztalatot tett, amely megvigasztalta s reggel megújodt lélekkel mondotta: «Bizony az Ur van ezen helyen és én nem tudtam az!»

S ez a tapasztalat megisméltődött Jákob életében. Mikor visszatért atyja házához Háránból, Ézsau bosszujától kellett tartania. Ujra megfélekedett az isteni ígéretekről, újra saját erejéből akart megküzdeni az élet nehézségeivel. A sikertelenség Istenhez vezette. «Nem bocsátlak el, míg meg nem áldasz engem!» így kiáltott az aggodalmaknak ama rettenetes éjszakáján is, amelynél nagyobb sötétség csak elcsüggedt lelkében lakozott. S másnap felsütött néki a nap.

Oh hányszor teszünk Jákobhoz hasonló tapasztalatokat! Nemde még mindig kiderült a beborult láthatár. bárhogy ránk nehezedett is az aggodalmak éjjele. Bizzunk, bárhogy viharzik is körülöttünk az élet tengere s majd mi is halljuk a biztató szavakat: «Ne félj, te kedves ember! Béke veled!»

Oh mondjuk el mi is a zsoltárossal! «Ha nem az Ur az, aki velünk volt, akkor elborítottak volna bennünket a vizek, akkor átfutottak volna rajtunk a felbőszült vizek. Áldott az Ur, aki nem adott minket fogaik prédájául. Lelkünk megszabadult mint a madár a madarásznak teréből. A mi segítségünk az ő nevében van, aki teremtette az eget és a földet. Amen!»

„Hisz' a gyermek úgy sem érti....“

Mily gyorsan suhannak tova a gyermek feje felett életének első hetei, és mily hamar kezd mutatkozni a fiatal lénynél a külső benyomások megértése. Csakhogy korán támad a szülői hiúság, azon titokban büszkén táplált vélemény, hogy a kis sarj szellemi tekintetben a többi vele egykoru gyermekeket messze túlhaladja. Az apák és anyák rendszerint azon hitben ringatják magukat, hogy ügyes és tehetséges gyermekeik vannak.

Csak egy pontban kicsinylik le többnyire a szülők gyermekeik felfogóképességét.

Hihetetlen, hogy mennyit vétkeznek, midőn e könnyelmű megjegyzéssel «a gyermek úgy sem érti», füle hallatára oly dolgokat tárgyalnak, melyek az amugy is fogékony gyermeki kedélynek egyáltalán nem valók. Annyi bizonyos, hogy a gyermekek felfogóképessége a családban előforduló bensőbb események iránt sokkal nagyobb, mint sem azt gondolják, és hogy a fiatal gyermekek figyelőképessége és érdeklődése is rendkívül nagy. A gyermekek legtöbbször szerfeletti észlelőtehetséggel bírnak, még a legjelentéktelenebb dolgok iránt is, mennyivel inkább oly dolgok iránt, melyek világosan és minden feszélyezés nélkül játszódhatnak le. Ezért természetes, hogy minden iránt, a mi a házban előfordul érdeklődéssel viseltetnek, mert hisz' a család, a ház, egész világukat magában foglalja és a négy falon kívül kevés vonja el figyelmüket. Hányszor hallhatjuk, hogy szülők, kik a legnagyobb háborúságban élnek egymással, — mit sem törődve a gyermekekkel ráförmednek egymásra, egymást becsmérelik és gyengeségeiket és hibáikat egymás szemére vetik.

«A gyermek úgy sem érti» — így vigasztalja magát az ember s szívért a legnyiltabban tárja ki. De ha mégis csak megérti? Honnan fakadjon azután a becsület és a tisztelet, ha leleplezzük magunkat a gyermek előtt, akik szüleiben mégis csak a követendő mintaképet kell, hogy lássa, — amíg csak lehetséges?

Minden tekintet nélkül, azon megokolással, hogy a gyermek úgy sem érti, más emberek csakis viszonyait tárgyalva, oly dolgokat érintenek, melyek nem gyermekfüleknek valók, gyakran rosszindulatu pletykák által hol a leg-

jobb ismerősök lesznek megbíráva, kikkel szemben máskor a legmelegebb barátságot tanúsítják képmutató módon. Persze azt gondolják, hogy a gyermek úgy sem érti. Pedig élesen odafigyelt. És nem is felejtí el egyhamar. Leginkább 3 éves korig szokott visszanyulni az emlékezőtehetség, tehát egy meglehetősen hosszú idő, hogy benyomásokat felvehesünk.

A gyermek kedélye hasonlít egy filmfelvevő készülékhez, a szülői ház minden jeleneteit egymás után felveszi, hogy alkalomadtán azt ismét képről-képre lepergesse.

Hisz' a későbbi ember az ő gyermekkori környezetének terméke.

De kiméletlenül borzalmas dolog, ily elővigyázatlanság és a gyermek felfogóképességének lebecsülése által, azon fátyolt fellebbenteni, amely minden emberi lélek előtt, a később amugy is megnyilatkozó élet csunyaságát kegyesen beburkolja. Ezen könnyelmű eljárás folytán a fiatal gyermeket a lehetőleg napos és árnytalan ifjuságtól rabolják meg, amelyhez pedig joguk van mégis. A gyermek még akkor is szenved általa, hogy ha semmit sem szól róla, azonban észrevételeit magával hordja, azok felett tépelődik, azonkívül jellemképződését is kedvezőtlenül befolyásolja.

Gyermekeinknek ezen — részünkről nem akart és mégis annyszor megengedett, de könnyen elkerülhető — ügyeinkbe való bepillantást, már hiúságból sem kellene megengednünk. Mert függőben marad az, hogy a felfogás, melyet a titokban élesen figyelő gyermek szüleiről és nevelőiről alkot, mindig hízogó-e. Nem csoda, ha a szülők tekintélye némely családban sok kívánni valót hagy hátra, ők nem is sejtik, hogy ebben ők maguk hibásak. Hisz' nem oly nagy dolog, hogy oly elővigyázatosak legyünk, hogy gyermekeinket — amíg oly dolgokat beszélünk, melyek nem gyermekfüleknek valók — egyszerűen kiküldjük.

A hű sáfár.

A hűségesebb lelkű keresztyén az Istentől rábízott javakat az Ur szellemében kezeli s azt nézi, hogy belőle Istennek legyen haszna. Ha ő nyer, úgy az Ur nyer. Ha szaporodik be-

vétele, vagyona, ha megnövekedik áruraktára, ha virágzik farmja, gazdasága, úgy megnövekednek azok a hálaáldozatok és adományok is amelyeket az Ur ügyének felajánl. Ne feledjük, hogy a keresztyén javait nem tekinti magának, hanem önmagát csak sáfárnak tekinti Isten javai felett. Ha ezt a viszonyt helyesen megértjük, úgy magától szabályoztatik s nem esik nehezünkre hálával áldozni az Urnak és megfizetni fogadalmainkat a magasságosnak. Akkor ne úgy rójjuk le Isten iránt hálánkat, hogy így szólunk: Köszönöm néked Istenem! Hanem látható és kézzel fogható bizonyítékait adjuk hálánknak. Akkor hűségesek leszünk a legesekélyebb dolgokban is és Isten sokkal nagyobb dolgokat bizhat reánk. Ha ily viszonyban kívánunk lenni Istenünkkel, akkor az okos istentiszteletet gyakoroljuk: feláldozzuk testünket Istennek tetsző, élő és szent^t áldozatul.

HALÁLOZÁS.

Kesjár Jánosné testvérnő 9 hónapos fiacskája március 7-én Békéscsabán meghalt. Alulírott a nagyszámu közönséget és a szülőket az Ur igéjével vigasztalta. Mi hisszük, hogy a feltámadás napján ő is a megváltottak szeregi között fogja az Urat dicsőíteni.

Mitsony Jánosné testvérnő életének 28-ik évében március 16-án az Urban boldogan elhunyt. Öt évig volt a sarkadi gyülekezetünk hű tagja. Betegségét bátorsággal és odaadással tűrte. Biztató és bátorítószavakkal bucsuzott el a k. testvérektől a viszontlátás boldog reményében.

Alulírott nagyszámu közönség előtt tartott gyászbeszédet a háznál Zsolt. 90, 1-12. és Jób 7, 21. versei és a sirnál Ezek. 26, 20. verse alapján.

Május hó 4-én halt meg P. Seres Mihály atyánkfia 86 éves korában. 72 éves volt, mikor a jelenvaló igazságot megismerte és azóta mint igazi példakép élt a gyulai gyülekezetben. Dacára annak, hogy lakása körülbelül

3 kilométernyire volt a várostól, mindig ő volt az első a gyülekezetben. Halálának oka végegyengülés volt. Az utolsó pillanatban magához hivatta feleségét, leányát és unokáit, kérvén őket, hogy énekeljenek és imádkozzanak vele együtt. Így halt meg az Urban azon reménységgel, hogy az első feltámadásnál viszont látja ővéit.

A háznál, valamint a sirnál alulírott bizonyosságot tehetett nagyszámu közönségnek a keresztyén boldog reménységéről. János 5, 25; 11, 25. alapján.

Lauff Árpád

Adományok a vendégszobák részére.

Eger, 6 törülköző, 1 lepedő. Sopron, 2 pár evőeszköz, 2 asztalkendő, 2 kis törülköző, 2 kis vánkoshuzat, 2 törülköző, 1 asztalterítő, 2 tányér, 2 esése, 1 sótartó, 1 pohár. Nagyveleg, 2 törülköző, 1 vánkös. Kecskemét, 1 törülköző. Vél, 2 vánkös huzattal, 1 vánkös huzat nélkül, 1 paplan huzattal, 1 kis lepedő. Nyíregyháza, 1 vánkös, 6 vánkoshuzat, 1 kis terítő, 3 törülköző. Budapest I., 1 törülköző. Budapest II., 1 lepedő, 3 méter vászon. Salgótarján, 1 kis vánkös huzattal. Gyulai területéről, 2 vánkös huzattal. Jászberény, 1 törülköző, 2 vánkös ismeretlentől.

Greiner S.
pénztáros

**EGY 14-17 éves korban
levő árvaleányt feleségem
mellé örökbe fogadnék.**

TOMPAY ISTVÁN

Orgovány

Utolsó állomás és posta IZSÁK

Kiadja:

**A Vallásos Iratok Nemzetközi Kiadóhivatala
Budapest.**

Felelős szerkesztő: MINCK A.

**Nyomatott Advent-nyomda Budapest,
I., Németvölgyi ut 12.**